

případně první soud a z toho, že generální prokuratura a nejvyšší soud jako zrušovací soud se přiklonil k posudku Dr. M., neplyne, že by nebyl dospěl bez onoho posudku k témuž názoru, což připouští i sám odvolatel, když uznává, že jak generální prokuratura tak i nejvyšší soud by i bez onoho posudku byly obě věci podrobily nejbedlivějšímu prozkoumání. Právo na zřízení obhájce odvolateli první soud neupírá a nezabavuje ho ani práva na zřízení více obhájců ani na změnu v osobě obhájce, a jest proto poukaz na ustanovení čtvrté hlavy trestního řádu, jednající o obviněném a o jeho hájení bezpodstatný. Totéž platí o dalším tvrzení, že profesor Dr. M. jest zapsán v seznamu obhájců, neboť tento ani jako formální obhájce (§ 44 odst. 1 tr. ř.) vykázan nebyl a návrh generální prokuratury na podání zmateční stížnosti na záštitu zákona svým podpisem neopatřil. Jeho úkon jest pouze posudkem znaleckým z oboru trestního práva a za takový ho pokládal i sám profesor Dr. M. a také neúčtoval svou odměnu jako obhájce podle vládního nařízení č. 95/23 sb. z. a n. a § 381 č. 4 tr. ř., nýbrž jako poplatek znalecký (§ 381 č. 3 tr. ř.). Posudek z tohoto oboru jest ale v trestním řízení nepřipustný vzhledem k § 118 tr. ř. ve znění zákona č. 107/27 sb. z. a n. a nelze jeho nutnost odůvodniti ani tím, že by šlo o případy s právního hlediska obzvláště nesnadné, an žalobce to vylučuje sám, když ve svých podáních pokládá omyly nižších soudů dokonce za hrubou nedbalost (§ 1324 obč. zák.). A že šlo o věci pro žalobce velké důležitosti, ohrožující jeho vážnost jako advokáta, není důvodem, aby útraty, které nebyly nutny, mu byly hrazeny. Ostatně bylo o útratách jako takových pravoplatně rozhodnuto trestním soudem. O záchranný náklad tu nejde, poněvadž tím se rozumí náklad na opatření prostředku, jenž zamezuje vznik hrozící škody neb rozšiřování škody již vzniklé, což v souzeném případě není. — K nároku na 50.000 Kč. S právního hlediska jest předpokladem nároku na náhradu věcné škody (§ 1293 obč. zák.) důkaz, že majetková újma skutečně nastala, nikoliv jen pouhá domněnka. A byť jest obtížným důkaz o každém jednotlivém případě úbytku klientely, přece není vyloučeno aspoň některé případy dokázati, z nichž by se dalo důvodně souditi, že odsouzení v urážkových sporech mělo za následek částečnou ztrátu klientely a tím majetkovou újmu, po případě že žalobci tím ušel zisk, jehož by byl dle obvyčejného běhu věci dosáhl. Nemůže-li to žalobce dokázati, jde to na jeho vrub, an nesplnil předpoklad nároku a nemá místa ani ustanovení § 273 c. ř. s., jež předpokládá důvodnost nároku na náhradu škody, tedy skutečnost, že škoda nastala a vyjádřuje pro nemožnost nebo obtížnost důkazu výše škody jen stanovení výšky volnému uvážení soudu. Ježto žalobce nedokázal žádnou skutečnost, z níž by se dala odvozovat majetková újma, ať již nastala nebo budoucí, není jeho nárok odůvodněn a netřeba ani se zabývatí otázkou, jak vykládati jest pojem »přiměřené náhrady škody« uvedený v § 1 zák. z 21. března 1918 č. 109 ř. z.

Čís. 14296.

Byl-li kdo neprávem soudně vyklizen, nemá nároku na náhradu škody podle § 1 zák. syndikátního, nestěžoval-li si především podle § 68 ex. ř.,

že si výkonný orgán na jeho odpor proti vyklizení nevyžádal pokynů soudu.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1935, Co II 3/34.)

Žalobce domáhá se na československém státu náhrady škody, tvrdě, že byl neprávem exekučním orgánem vyklizen, ač jej při výkonu exekuce upozornil, že nedostal dosud soudního příkazu k vyklizení. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y :

Výkonný orgán soudní kancelářský asistent P., když prováděl na základě usnesení okresního soudu v Č. T. nucené vyklizení vydražené nemovitosti tím, že žalobce tehdy vyklidil, aniž by si byl vyžádal pokynů soudu, když žalobce jako třetí osoba odporoval tomu, aby byl z nemovitosti odstraněn, provinil se proti předpisům bodu 61, správně 58 a 141 instrukce pro výkonné orgány. Nedbal-li asistent P. jako výkonný orgán, tedy jako soudní úředník, těchto předpisů, porušil u vykonávání svého úřadu přestoupením své úřední povinnosti právo po rozumu § 1 zák. syndikátního ze dne 12. července 1872 čís. 112 ř. z. Jde tudíž o to, zda žalobci, který o toto zákonné ustanovení opírá zažalovaný nárok na náhradu škody, nárok ten přísluší či ne. Podle § 1 syndikát. zákona nemá žaloba místa, nevyčerpal-li žalobce veškeré prostředky opravné v řízení soudním. Jde proto o to, zda žalobci takový opravný prostředek proti uvedenému přestoupení úřední povinnosti asistenta P. příslušel, a v případě kladném, zda ho použil. A tu nemůže býti pochybnosti o tom, že příslušela žalobci proti nesprávnému postupu výkonného orgánu při uvedeném vyklizení stížnost podle § 68 ex. ř., po případě rekurs proti usnesení o stížnosti té vydanému. První soud poukazuje k tomu, že žalobce stížnost podle § 68 ex. ř. ihned nepodal a rozhodnutí soudu si nevyžádal a odvolatel v tomto směru rozsudek prvního soudu nenapadá, nýbrž uvádí jen, že stížnost podle § 68 ex. ř., i kdyby byla protokolárně podána, nemohla jeho škodě zabrániti, poněvadž škoda ta vznikla mu již jeho vyklizením. Než toto jeho tvrzení je pouze domněnkou nijak opodstatněnou, neboť zda by stížnost žalobcem podle § 68 ex. ř. podána měla úspěch, pokud se týče jaký úspěch, a jak by se byla v případě podání takovéto stížnosti celá věc utvářila a zda by žalobci vůbec nějaká škoda byla vzešla, nelze posouditi, když stížnost nebyla podána. Ježto tudíž žalobce nevyčerpal opravné prostředky proti nesprávnému postupu výkonného orgánu při vyklizení vydražené nemovitosti, nemůže se domáhati na žalovaném Československém státu podle § 1 syndikát. zákona náhrady škody, pokud ji opřel o vylíčené protiprávní jednání asistenta P.

Čís. 14297.

K tomu, aby úředník byl pokládán za vedoucího úředníka podle odst. 3 čl. XXXIV zák. čís. 54/32 Sb. z. a n. se nevyžaduje, aby měl prokuru.